

‘... ไฉนนั้นก็เป๋นบ่าวเป๋นทาสเขานะสิ’ เขาถึงใช้มันตามชอบใจ
ให้ผิดธรรมผิดวินัยซะป่นปี้ ให้เหลวไหลป่นปี้
ให้กลายเป็นคนเลว คนเลวคนเกวไป นี่เพราะอะไรละ
ก็เพราะไอ้ฉากหลังมันบังคับ ...’

‘... ทำให้สึดให้ได้ ไม่สึดไม่ยอมกันเด็ดขาด
ถ้าเราไม่ไปเราก็ตาย เราไปเราก็ตาย ไปหรือไม่ไปละ
ถ้าไม่ไปก็ตาย ไม่ก็เดือนกี่ปีก็ตาย มนุษย์หมดทุกคน
จะไปหรือไม่ไปละ ไม่ไปก็ตาย ไปดีกว่าไม่ไป ไฉนมันตายเปล่า ...’

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

กัณฑ์ที่ ๒๓
 ทานวัตถุ - ฉากหลัง
 ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

อิทานิ ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ปรีนิพฺพานโต ปฏฺจาย
 เอกุณฺตจตุสฺตาทิกานิ เทว สํวจฺจรสทฺสฺสานิ อติกุณฺตานิ ปจฺจุปปนฺนกาลวเสน
 จิตฺตมาสฺส ตติยํ ทินํ วารวเสน ปน ภุมฺมวโร โหติ เอวํ ตสฺส ภควโต
 ปรีนิพฺพานา สํสณฺายุกาลคณฺหา สลฺลภเจตพฺพา สกฺกจํ ฆมฺโม โสตพฺโพติฯ

ศุภมัสดุ พระพุทธศาสนายุกาล จำเดิมแต่ปรีนิพพาน แห่งพระองค์สมเด็จพระ
 ผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น บัดนี้ล่วงแล้วได้ ๒๕๕๕ พรรษา ปัจจุบัน
 สมัย เมษายนมาส สूरทินที่ ๓ อังคารवार ของพุทธปรีนิพพาน อันกำหนดนับศาสนา-
 ยุกาล จำเดิมแต่ปรีนิพพานแห่งพระองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น มีนัยอันจะพึง
 กำหนดนับด้วยประการฉะนี้ เบื้องหน้าแต่จึงตั้งสมณอาหารจิต พังธรรมภาสิต ดังจะ
 แสดงต่อไปนี้โดยเคารพเทอญ

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส (๓ ทน)

อนฺํ ปาณํ วตฺถํ ยานํ	มาลา คณฺจํ วิเลปนํ
เสยฺยวาสถํ ปทีเปยฺยํ	ทานวัตถุ อิมํ ทสฺย *
อนฺนโต พลโต โหติ	วตฺถโต โหติ วณฺณโต
ยานโต สุขโต โหติ	ทีปโต โหติ จกฺขุโทย **

มฺหาปทาเย ลมฺเต มฺหาปํ

อคฺคตฺส ทาตา ลมฺเต ปฺนคฺตํ

วรตฺส ทาตา วรลามิ โหติ

เสฏฺฐนฺทโต เสฏฺฐมฺเปติ จานํ

อดุคทายี วรทายี
ทิมายุ ยสวา โหติ
เอเตน สจฺจวชฺเชน
อาโรคฺยสฺสขณฺเจว
สิทฺธมตฺถุ สิทฺธมตฺถุ
เอตสฺมิ รตนตฺตยสฺมิ

เสฏฺฐทายี จ โย นโร
ยตถ ยตฺถุปฺปชฺชติติฯ ***
สฺวตฺถิ โหตุ สพฺพทา
กุสฺลณฺจ อนามยํ
สิทฺธมตฺถุ อิทํ ผลํ
สมปฺสํทณฺเจตฺโสติฯ

* มงฺคลดฺธ.(บาลี) ๒/๕/๓

** ส.ส.(บาลี) ๑๕/๑๓๘/๔๔

*** อ.ป.ญจก.(บาลี) ๒๒/๔๔/๕๖

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถา เป็นจารีตประเพณีสืบมาแต่ไหนแต่ไร พระพุทธเจ้าจะอุบัติตรัสขึ้นในโลก ก็มีท้าวตถุ การให้ซึ่งกันและกันอยู่ พระพุทธเจ้าจะไม่อุบัติตรัสขึ้นในโลก ท้าวตถุก็มีให้กันอยู่ แต่ว่าท้าวตถุปฏิบัติไว้เป็นท้าวตถุนะ ๑๐ ประการ ทานการให้จำเป็นที่เดียวต้องสงเคราะห์ห่อนุเคราะห์ซึ่งกันและกัน โลกซึ่งเป็นอยู่ได้นี้ เริ่มต้นที่เดียวตระกูลต้องให้ทานในกันและกัน ถ้าไม่ให้ทานในกันและกันละตระกูลอยู่ไม่ได้ แม้ถึงเป็นกษัตริย์ปกครองประเทศ ต้องให้ทานในกันและกัน ไม่ให้ทานกันและกันละก็ปกครองประเทศอยู่ไม่ได้ ยิ่งให้ต้องให้หนัก เป็นมหากษัตริย์ต้องให้หนัก ให้ข้าราชการบริพารน้อยใหญ่ต้องให้หนัก เพราะการปกครองใหญ่กว้าง ต้องให้มากออกไป ผู้ปกครองตระกูลเล่า ตระกูลใหญ่ก็ต้องให้หนักเข้าไป ตระกูลย่อยก็ต้องให้น้อยไปตามส่วน ถ้าให้ได้มากเท่าไรก็ตระกูลนั้นก็ยิ่งใหญ่หนักขึ้นไป

การให้เป็นข้อสำคัญนัก ไม่ใช่เป็นของพอดีพอร้าย ให้พิจารณาเหตุเกิด เราเกิดมาเป็นหญิงเป็นชาย เมื่อเกิดมาจากตระกูลพ่อแม่ เมื่อพ่อแม่ไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ลูกหญิงลูกชายนั้นจะนับถือพ่อแม่ถึงแค่ไหน ถือเพลามากทีเดียว ถือเพลามากทีเดียว หรือไม่เช่นนั้น ถ้าว่ามีสมบัติมากๆ ก็จะหาเรื่องใส่เอา พ่อแม่ก็เห็นจะนอนตะแคงตายล่ะ ก็เห็นจะล้มตายเป็นล่ะ ไม่ล้มตายเป็นเสียแล้ว สมบัติมากมายอย่างนี้ ญาติต่างๆ นานา ช่วยกันแคะไค้หาอุบายเสียดสีต่างๆ เพราะไม่ได้สมบัติ เขาไม่ให้ นี่ลูกหญิงลูกชายตัดพ่อแม่ถึงขนาดนี้ คนอื่นล่ะ คนอื่นเมื่อไม่สงเคราะห์ห่อนุเคราะห์ก็ไม่อยู่ด้วยทีเดียว หลีกเลี้ยงทีเดียว นี่การให้จำเป็นนะ ไม่ใช่เป็นของไม่จำเป็น จำเป็นทีเดียว ท่านถึงวางตำรับตำราไว้

พระพุทธเจ้าท่านอุบัติตรัสขึ้นในโลก เมื่อก่อนท่านอยู่องค์เดียว ท่านก็แสวงหาอาหารบิณฑบาตจำเพาะท่าน ได้บ้างไม่ได้บ้างก็ตามกาล ท่านพอจะอดทนได้ เมื่อมีผู้เลื่อมใสติดตามท่านไปอีก ตั้งแต่ท่านออกแล้ว ปัญจวัคคีย์ก็ติดตามท่านไป ทั้ง ๕ รูปด้วยกัน แต่ว่าท่านเหล่านี้เลี้ยงตัวกันได้ทั้งนั้น เลี้ยงตัวได้ทั้งนั้น ติดตามไป ดูแลท่านนั้นตอนนั้นท่านยังไม่สำเร็จ แล้วท่านปัญจวัคคีย์มาแยกท่านเสีย ท่านทำทุกขการกรรมจนสำเร็จได้คงไม่พระศรีมหาโพธิ์โดยลำพังพระองค์เดียว มารมาผจญ มารก็สงบไป ได้บรรลุโพธิญาณได้คงไม่พระศรีมหาโพธิ์นั้น และต่อจากนั้นท่านได้ออกโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลาย ตั้งต้นแต่พระปัญจวัคคีย์ แสวงหาไปพบพระปัญจวัคคีย์ ให้พระปัญจวัคคีย์ได้บรรลุมรรคผล พระอัญญาโกณฑัญญะ ภัททิยะ วปปะ มหานามะ พระอัสสชิ ทั้ง ๕ นั้น ได้มรรคผลเป็นพระอรหันต์เหมือนท่านขึ้นแล้ว เพราะท่านเหล่านั้นชำนาญในเรื่องอดมาแล้ว ท่านไม่ค่อยห่วยไยมากนัก ส่งให้ไปประกาศศาสนา และก็โปรดพระยส ๕๕ ได้สำเร็จมรรคผลแล้วส่งให้ประกาศศาสนา ไม่ช้าร่อยกัน เพื่อให้พระพุทธศาสนากว้างขวางออกไป และท่านก็เอาพระทัยใส่ผู้ที่เข้ามาบวชอยู่กับด้วยท่าน ภัททิยราชกุมาร ๓๐ นั้นก็เป็นราชกุมารคงแก่เรียน ชั้นมหาวิทยาลัยแล้วทั้งนั้น เลี้ยงตัวกันได้ ไม่สู้ห่วยไยนัก ไปโปรดพระชฎิล ๑,๐๐๓ รูป ให้ได้สำเร็จมรรคผลแล้ว ท่านก็ออกเที่ยวออกไปเรื่อยในเมืองราชคฤห์ ๑,๐๐๓ รูปนั้นติดตามไป ไปโปรดชาวเมืองราชคฤห์อีก ๑๒ นหุต ได้สำเร็จมรรคผลอยู่ ๑๑ นหุต เหลืออีกนหุตหนึ่งตั้งอยู่ในพระไตรสรณคมน์ คราวนี้ท่านจะต้องอุปการะมากมายขึ้น ต้องเป็นประมุขนำบิณฑบาตแต่พลเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เพื่อให้ภิกษุบริษัทบวชเข้ามาในตอนหลังๆ จะได้เลี้ยงตัวได้เหมือนท่าน ท่านก็เอาพระทัยใส่อย่างนี้ ไม่ได้ทอดธุระเลย **ปุพฺพผลเหตุ** แสวงหาอาหารบิณฑบาตเลี้ยง ให้เลี้ยงตัวอยู่ได้ ศาสนาจะได้ดำรงอยู่ คู่กันไป สั่งสอนกันไปทีเดียว แต่ว่าถึงสั่งสอนไปจากท่านหนึ่งท่านใด ก็ต้องเอาพระทัยใส่ในเรื่องทานการให้ ถ้าไม่ให้ท่านก็ไม่สำเร็จประโยชน์อีกเหมือนกัน นี่เป็นเงื่อนไขสำคัญ เมื่อรู้จักเงื่อนไขสำคัญอันนี้ละก็ คนมีปัญญาจะเป็นคนชั้นสูงชั้นใหญ่เพียงเท่าไรก็ได้ ถ้ารู้จักทานการให้ ถ้ารู้จักทานการให้จะเป็นคนสูงคนใหญ่เพียงเท่าไรก็เป็นได้ อุตส่าห์ให้ อุตส่าห์บำรุงไป อุตส่าห์หล่อเลี้ยงไป ถ้าว่าคนมันมีสติปัญญานั้นหล่อเลี้ยงไม่เท่าไรนัก มันก็วิ่งปรูดไป ถ้าคนโง่ละก็ต้องหนักหนอยิ่ง นี่แหละการให้

* ออกเสียงว่า ทุก-ชะ-กา-ระ-กะ-กัม แปลว่า การกระทำอันบุคคลทำได้โดยยาก

นี่เรียกว่าเป็นประเพณีของคนมีปัญญา ไม่ใช่ประเพณีของคนโง่ คนมีปัญญาอยู่ในสถานที่ใด หึงก็ดี ชายก็ดี เป็นใหญ่ในที่นั้น เพราะทานการให้ สงเคราะห์อนุเคราะห์เขาอยู่เสมอ ไป ใหญ่ในที่นั้นไม่ต้องสงสัย คนมีปัญญา ถ้าคนโง่ไม่มีปัญญาอยู่ในที่ไหนจะมีอยู่ ในที่นั้น ไม่ให้ใคร มีอะไรให้ไม่ได้ กลัวจะหมด กลัวจะสิ้น กลัวจะเปลืองไป ให้ละ เป็นหมดเป็นสิ้นเป็นเปลืองไป ให้ไม่ได้ ให้สักเล็กสักน้อยกลัวจะหมดจะสิ้นจะเปลือง ไปเสียแล้ว หนักเข้าต้องอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวเจ็บไข้ได้พบ ไม่มีใครไปเยี่ยมไป เยียนเลย เพราะอะไร ไม่มีอามิสเครื่องล่อเลยนี้ ไม่มีอาหารรางวัลอะไรสักนิดหนึ่ง เขาก็ไม่เยี่ยม นี่คนโง่เป็นอย่างนี้ ฆ่าตัวเองทั้งเป็น คนฉลาดเลี้ยงตัวเองสร้างตัวเองทั้ง เป็น ส่งเสริมตัวเองทั้งเป็น นี่คนฉลาด เพราะฉะนั้นนักปราชญ์ถึงได้วางตำรับตำราไว้

อนุน ปาน วตถุ ยาน มาลา คณ วิเลปน

เสยยาวสถ ปทีเปยย ทานวตถุ อิม ทส

ทานวตถุ อันว่าทานวัตถุทั้งหลาย อิม เหล่านี้ ทส ๑๐

ทานวัตถุทั้งหลายเหล่านี้ ๑๐ ประการ อนุน ให้ข้าว ปาน ให้น้ำ วตถุ ให้ผ้าสำหรับนุ่งห่มสำหรับใช้สอย ยาน ให้เครื่องอุปการะแก่เครื่องไปมา ให้ยาน ให้ ค่าโดยสาร ให้ยาน ให้ค่าโดยสาร ตกรถมาถ้าพอมีกี่ให้ ยาน มาลา ให้ระเบียบ ดอกไม้ คณ ให้ของหอม วิเลปน ให้เครื่องลูบไล้ เสยยาวสถ ให้ที่นอนและที่ พักพาอาศัย ที่อยู่เป็นสุขเบิกบานสำราญใจ เสยยาวสถ ปทีเปยย ตามประทีปไปใน ที่มืด ตามประทีปไปในที่มืดให้เขาเห็นทางสว่าง ๑๐ อย่างนี้เรียกว่า ทานวัตถุ

คิดดูซิว่า เราให้อาหารเขารับประทาน ให้เท่าไรคนก็ตาม ให้มากคน เขาก็ได้ ความสุขมาก ให้น้อยคน เขาก็ได้รับสุขน้อย แล้วแต่จะให้ ให้ข้าว ให้ชั้นที่ไหนผู้คน ก็มากในที่นั้น ไม่ใช่ค่อย เรียกว่า อนุน

ปาน ให้น้ำ เราไม่มีน้ำใช้ เขาเอาน้ำมาให้ก็ดี หรือเวลาเราต้องการเขาเอาน้ำ มาให้ก็ดี หรือจะให้น้ำมาเป็นแท่งๆ เป็นถังๆ เป็นจักๆ เข้าไว้ เขาก็มีอุปการะคุณแก่ เราเพียงแค่นั้น เราต้องเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เขาอยู่เหมือนกัน เขาให้น้ำ

วตถุ ให้ผ้าสำหรับนุ่งห่มใช้สอยต่างๆ นี่เราจะขอบพระเดชพระคุณท่านเท่าไร ให้ผ้า

ยาน เราจะไปในทางเหนือทางใต้ เวลานี้เรารู้สึกทีเดียว ให้ค่ารถ ค่าเรือ เป็น ข้อสำคัญนัก ต่อเท้าต่อมือให้ทีเดียว ต่อหนทางให้ทีเดียว ให้เครื่องอุปการะต่อการ

ไปมา รถ ลา พ้อ ม้า หรือว่ายวดยานพาหนะใดๆ เหล่านี้เรียกว่า ยานี้ ทั้งนี้ ถ้า
เขาให้เราจะขอบพระเดชพระคุณเพียงแค่นี้

มาลา ให้ระเบียบดอกไม้ ให้ระเบียบดอกไม้ดูก็ไม่สู้กระไรนัก ให้ระเบียบ
ดอกไม้หรือว่าให้ดอกไม้สำหรับหอมหรือไม่หอม มีกลิ่น ไม่มีกลิ่นนั้นแหละ ให้ดอกไม้
ก็คิดดูสิเวลาเราต้องการดอกไม้ เขาให้เรา เราจะขอบพระเดชพระคุณเขาเพียงแค่นี้
เวลาเราต้องการ ถ้าไม่ต้องการดูก็อย่างนั้นแหละ เวลาต้องการก็ดี นั้น มาลา

คนุญ ให้ของหอมนี้แหละเป็นที่ชอบใจละ เข้ามาใกล้ละก็ชื่นอกชื่นใจ สบายอก
สบายใจ ขอบพระเดชพระคุณท่านมากทีเดียว เรียกว่า คนุญ

วิเลปน์ เครื่องลูบไล้ เครื่องลูบไล้นี้สำหรับร้อน เมื่อลูบเข้าแล้วเย็นกาย
สบายใจหมดทั้งร่างกาย เขาเรียกว่าเครื่องลูบไล้ หอมน้อยๆ ไม่ใช่มากนัก เขา
เรียกว่าเครื่องลูบไล้ให้เกิดชื่นอกชื่นใจ ให้เกิดเย็นกายเย็นจิต เย็นกายเย็นใจ เขา
เรียกว่าเครื่องลูบไล้ เครื่องลูบไล้อย่างจินเขาเล่นละครจีน เล่นจิ้งฉะ เขาเอาสีไล้หน้า
หรือเครื่องไล้เขามี แต่งให้เป็นรูปซิงซังขึ้นหรือเป็นรูปแปลกประหลาดลงตาขึ้น นั่นก็
เป็นเครื่องลูบไล้เหมือนกัน แต่ว่าหน้าขึ้นไม่ใช่บาง แต่ว่าสิ่งเหล่านี้เมื่อเขาต้องการละ
ก็ใครเอาไปให้ เขาก็ขอบพระเดชพระคุณมากมายทีเดียว

เสยยาวสถ์ เสยยา ที่นอน วสถ์ ที่นอนที่อยู่พักพาอาศัย ตลอดทั้งชาติ
กิติ ชั่วครั้งชั่วคราวกิติ หรืออาสนะสำหรับนั่งพักพาอาศัยกิติ เหล่านี้ใครให้ก็เป็นอัน
ขอบใจมากทีเดียว เสยยาวสถ์ นี้

ปทีเปยยั ที่มีด ตามประทีปไปให้เราไปเห็นเช่นนั้น แต่ว่าเขาให้เรา เราก็ตอง
รักใคร่เขาทีเดียว เรียกว่านับถือเขาทีเดียว เพราะว่าเขานับถือเรา อย่างนี้โลก อย่าง
นี้ต้องจำเป็นตำรับตำราไว้ อยู่ในโลกต้องประพฤติอย่างนี้ ไม่ว่าหญิงก็ดี ชายก็ดี
ประพฤติอย่างนี้แล้ว หญิงคนนั้น ชายคนนั้นแหละ จะได้ชื่อว่าเป็นที่พึ่งของตน จะได้
ชื่อว่าเป็นแม่ของคน หญิง หากว่าชายละ เป็นพ่อของคน คนให้นั้นแหละเป็นแม่เป็น
พ่อทีเดียว เหมือนกับพ่อแม่ให้ลูก คนอื่นให้ไม่ได้ ให้ได้แต่ลูก ให้ได้แต่ลูก ลูกมันก็
เรียกพ่อเรียกแม่ คนอื่นมันก็ไม่เรียกพ่อเรียกแม่ ถ้าให้ได้เหมือนลูกทั้งนั้นหมดทุกๆ
คน คนอื่นมันก็เรียกเป็นพ่อเป็นแม่เหมือนลูกหมดทุกคน นั่นแหละการให้สูงอย่างนี้
ให้ถึงกับเป็นพ่อเป็นแม่ เพราะฉะนั้นการให้นี้เป็นตัวสำคัญ ทั้ง ๑๐ อย่างนี้แหละ จำ
ไว้เป็นตำรับตำรา เราเป็นมนุษย์ยังไม่ถึงชาติที่สุดแล้วต้องให้ ถ้าไม่ให้แล้ว ไปในภาย

ภาคข้างหน้ามันกันดาร ไม่สมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยเครื่องกินเครื่องใช้ มันขาดตกบกพร่อง ถ้าจะให้ไปเนืองๆ ให้เป็นเนืองนิตย์อัตราแล้ว ไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่ทุกข์ไม่ยากในระหว่างนั้นๆ พอใช้พอสอยทีเดียว เพราะการให้เป็นตัวสำคัญ ท่านถึงได้วางเป็นตำรับตำราเนติแบบแผนไว้

ว่า **อนุนโท พลโท โหติ** **อนุนโท พลโท โหติ** ผู้ให้ข้าว ข้าวสวยหรือ ข้าวต้มก็ช่าง ของอิมนี้ ผู้ให้ข้าวได้ชื่อว่าให้กำลัง **อนุนโท พลโท โหติ** ผู้ให้ข้าวได้ชื่อว่าให้กำลัง แต่ว่าในที่นี้จะบอกแต่กำลังอย่างเดียว ในที่อื่นให้ข้าวอย่างเดียว ให้โภชนาหารอย่างเดียวได้ชื่อว่าให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณะทีเดียว ให้กำลังด้วย ให้ปัญญาด้วย ให้ความสุขด้วย ให้ความสวยงามด้วย ให้อายุด้วย ๕ อย่าง ให้ข้าวอย่างเดียว แต่ว่าในที่นี้ท่านวางหลักไว้ว่า ผู้ให้ข้าวได้ชื่อว่าให้กำลัง **อนุนโท พลโท โหติ**

วตถโท โหติ วณฺณโท ผู้ให้ผ้าสำหรับนุ่งห่มและใช้สอยเหล่านั้น ได้ชื่อว่าให้ความสวยงาม ชื่อว่าให้ความสวยงาม ให้ผ้าสำหรับนุ่งห่มใช้สอยต่างๆ นั้นจะได้ชื่อว่าให้ความสวยงาม เกิดชาติใดภพใด ใจความสวยงามจะต้องติดตัวไปไม่ขาดสาย เพราะตัวสร้างความสวยงามของตัวไว้ ผู้ให้ข้าวได้ชื่อว่าให้กำลัง ให้อาหารไปแล้ว เกิดชาติใดภพใด ตัวจะต้องมีกำลังไม่ขาดตกบกพร่องตลอดชาติทุกๆ ชาติไป นับชาติไม่ไหว เพราะตัวได้สร้างกำลังของตัวไว้แล้ว นี่ต้องสร้างไว้อย่างนี้

ยานโท สุขโท โหติ ผู้ให้ยานเครื่องอุปการะแก่การไปมา หรือค่าอุปการะ ค่ำรถ ค่ำเรือให้สำเร็จแก่การไปการมาได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่าให้ความสุขแท้ๆ **ยานโท สุขโท โหติ** ผู้ให้ยานได้ชื่อว่าให้ความสุข ถ้าให้เขาไปรถไปเรือได้ เขาก็ได้รับความสุขเท่านั้น เมื่อตัวสร้างความสุขของตัวไว้เช่นนี้แล้ว ภพชาติต่อๆ ไปจะได้ความสุขต้องอยู่กับตัว ในเรื่องยานนะตัวไม่ขาดตกบกพร่องแล้ว ชาติต่อๆ ไปต้องมีสำหรับใช้ทุกขณะทุกเมื่อไป เพราะตัวได้สั่งสมอบรมในเรื่องยานของตนเองไว้ นี่ได้ชื่อว่า **ยานโท สุขโท โหติ**

ทีปโท โหติ จกฺขุโท **ทีปโท โหติ จกฺขุโท** ผู้ให้ประทีป ให้ประทีปนะคือให้ไฟนั่นเอง ผู้ให้ประทีปได้ชื่อว่าให้หยันตาให้ความเห็น ก็จริงละ ในเมื่อมืดๆ เขาจุดประทีปตามไฟให้ ก็เดินเห็นทางได้สะดวก จึงได้ชื่อว่า ถ้าว่ามีตอยู่เช่นนั้นมันก็ไม่เห็นอะไร มีหยันตาเหมือนไม่มีหยันตา เมื่อสว่างขึ้นเช่นนั้นก็ได้ชื่อว่ามีหยันตาขึ้น ถึงได้ชื่อว่าให้หยันตานั่นเอง ผู้ให้ประทีปได้ชื่อว่าให้หยันตา **ทีปโท โหติ จกฺขุโท** **ทีปโท**

โหด จกขุโท เป็นผู้ให้ประทับ ได้ชื่อว่าให้ความเห็นหรือว่าให้นัยนดา นี่เป็นหลักสำคัญ เกิดชาติใดภพใดนัยนดาของตัวนั้นไม่ต้องรักษาโรคแล้ว ทุกชาติทุกภพไป เพราะตัวให้นัยนดา สร้างนัยนดาของตัวไว้เสียแล้ว สมบูรณ์บริบูรณ์นับชาตินับภพไม่ถ้วน เพราะสร้างนัยนดาของตัวเองไว้เป็นอันดีซะแล้ว นี่ในบาทพระคาถานี้แก้ไขในเรื่องการให้ แก้ไขเรื่องการให้ไม่ใช่เท่านั้น ยังแก้ไขอีก บาทพระคาถาต่อไปว่า

มหาปทายี ลมเต มหาปี

มหาปทายี ลมเต มหาปี ผู้ให้ของดี ผู้ให้ของชอบใจย่อมได้ของชอบใจ มหาปทายี ผู้ให้ของชอบใจ ลมเต ปุณคัค (มหาปี) ย่อมได้ของชอบใจ สิ่งใดที่มาถึงตัวแล้วชอบใจทั้งสิ้น เพราะตัวได้สั่งสมของชอบใจของตัวไว้ ถ้าให้ของที่ไม่นชอบใจ ก็ตรงกันข้าม ได้ของที่ไม่ชอบใจ ให้ของที่ชอบใจได้ของที่ชอบใจ ตรงกันข้ามอย่างนี้ ให้อุตสาหะพยายาม ที่จะให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดจะต้องเป็นที่ชอบใจของตัว ได้ชื่อว่าให้ความหวัง ให้ความสมหวังของตัวทุกภพทุกชาตินับชาติไม่ถ้วนไว้ ต่อไปข้างหน้าเป็นของตัวทุกๆ ที่ตัวให้นั้น

อคคสุส ทาตา ลมเต ปุณคัค ให้ของเลิศย่อมได้ของเลิศ อคคสุส ทาตา ลมเต ปุณคัค ให้ของเลิศย่อมได้ของเลิศ เลิศเพียงแค่นี้ก็แล้วแต่วัตถุนั้นๆ แล้วแต่กาลนั้นๆ แล้วแต่ประเทศนั้นๆ ที่เขานิยมนับถือกัน

วรสุส ทาตา วรลภา โหด ให้ของชอบใจย่อมได้ของชอบใจ สิ่งใดที่ชอบใจ ถ้าอยากจะได้ของที่ชอบใจอยู่แล้วละก็ ให้ทำของที่ชอบใจนั้นไว้ ให้สร้างของที่ชอบใจของตัวไว้ บริจาคทานแก่สมณพราหมณาจารย์ หรือยาก วณิก กณพิการ อนุภา ให้ของที่ชอบใจย่อมได้ของที่ชอบใจอยู่เนื่องนิตย์อัตรา จงอุตสาหะพยายามสั่งสมของตัวไว้เสีย เมื่อตัวมาประสบพบพุทธศาสนาแล้ว ต่อไปภายหลังหน้า เมื่อรู้ข้อทั้งหลายเหล่านี้แล้ว ต้องสั่งสมของตัวเสีย ย่อมเป็นของตัวทุกๆ ใครทำเป็นของคนนั้น คนอื่นจะแย่งชิงอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้

เสฏฺฐนุทโท เสฏฺฐมุเปติ จาห์ ให้ของดีได้ของดี เสฏฺฐนุทโท เสฏฺฐมุเปติ จาห์ ให้ฐานะอันเลิศ ย่อมเข้าถึงซึ่งฐานะอันเลิศ ให้ฐานะอันเลิศ ย่อมถึงซึ่งฐานะอันเลิศ ฐานะอันเลิศนั้นไหน ที่เขาได้กันในบัดนี้ ฐานะอันเลิศเป็นชั้นๆ ขึ้นไป ในทางราชการเราก็เห็นมียศถาบรรดาศักดิ์เป็นชั้นๆ ขึ้นไป นั้นเกิดจากผู้ให้ทั้งนั้น เกิดจากผู้ให้ทั้งนั้น ถ้าไม่ให้ก็ไม่ได้ ทั้งหญิงก็ดี ชายก็ดี เราใช้อยู่ ก็ต้องให้ฐานะกัน ให้ฐานะ

เป็นใหญ่ในหน้าที่ในการงานนั้นๆ ให้มันเป็นหัวหน้าการงานขึ้น ให้มันมีตำแหน่งและหน้าที่การงานมากขึ้น ก็ได้ชื่อว่าให้ฐานะอันเลิศเหมือนกันตลอดไป ก็ย่อมได้ประสพฐานะอันเลิศด้วยกัน ไปตามกาลตามส่วน ถ้าแม้ว่าเป็นกษัตริย์ ฐานะอันเลิศเหล่านี้ท่านก็ประทานได้ตามเฉพาะที่ชอบ สุดแต่ใจของท่าน หรือเป็นนายก็ให้ฐานะอันเลิศอย่างนี้ได้ เมื่อให้ฐานะอันเลิศก็ย่อมประสพซึ่งฐานะอันเลิศ

อคุตทายี วรทายี เสฏฐทายี จ โย นโร   **อคุตทายี วรทายี เสฏฐทายี จ โย นโร** คนใดให้ของเลิศ ให้ของเป็นที่ชอบใจ ให้ของประเสริฐ จะไปเกิดในที่เช่นใดๆ **ทิมายู ยสวา โหติ** ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศในที่นั้นๆ จะไปเกิด **ยตถ ยตถูปปชชติ** จะไปเกิดในที่ใดๆ **ทิมายู ยสวา โหติ** ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศในที่นั้นๆ นี่ส่วนเหล่านี้ต้องมีที่เกิดอย่างนี้

เอเตน สจฺจวชฺเชน ด้วยสัจจาจากาษิตนี้ **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยวาจากาษิตนี้ **สฺวตฺถิ โหตุ สพฺพทา** ขอความสวัสดิ์จงมี และสุขเกิดแต่ความไม่มีโรค และอนามัยเป็นอันดี จงมีแก่ท่านทั้งหลายในกาลทุกเมื่อ **ด้วยสัจจาจากาษิตนี้** ขอความสวัสดิ์จงมี **ขอความสวัสดิ์ ขอความสวัสดิ์และสุขเกิดแต่ความไม่มีโรคและอนามัยเป็นอันดี** จงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลายในกาลทุกเมื่อ

สิทฺธมตฺถุ สิทฺธมตฺถุ   **สิทฺธมตฺถุ อิทํ ผลํ**

เอตสฺมิ รตนตฺตยสฺมิ   **สมฺปสาทนเจตฺโส**

ขอจิตอันเลื่อมใสในพระรัตนตรัยนี้   ขอผลแห่งจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัยนี้ จงเป็นผลสำเร็จๆๆ ทุกประการ ดังรับประทานวิสาขามา ตามวาระพระบาลีคือความเป็นสยามภาษา นี่เนื้อความของพระบาลีแท้ๆ ออกจากกระแสวาระพระบาลี ไม่คลาดเคลื่อน ต่อแต่นี้จะอธิบายขยายความเป็นลำดับไปว่า

อนนํ ปาณํ วตฺถํ ยานํ   **มาลา คนฺธํ วิเลปนํ**

เสยฺยยาวสถํ ปทีเปยฺยํ   **ทานวตฺถุ อีเม ทส**

ทานวัตถุ ๑๐ ประการนี้ วัตถุเป็นเครื่องให้ทาน เรียกว่า ทานวัตถุ วัตถุเป็นเครื่องให้ทาน ๑๐ ประการเหล่านี้ เราก็นำอยู่เสมอ ข้าวก็นำอยู่ก็ได้รับประทานกัน เพราะว่าเป็นของมีค่าไม่ใช่ของไม่มีค่า มีค่าหมดทั้งประเทศ ทุกประเทศไม่ว่าประเทศไหน นิยมกันนักเรื่องอาหารนี้ แต่ว่าอาหารต่างประเทศ ตามต่างประเทศจะมี นี่แล้วแต่จากหลังที่หล่อเลี้ยงประเทศนั้นๆ ถ้าหายาบ วิชชาหายาบไม่ละเอียดย ก็ได้อะไร

ไ้กายทิพย์นั้นแหละ ที่เป็นฉากหลังของกายมนุษย์ละเอียดนั้นแหละมีฉากหลังอีก
เขาเรียกว่า กายทิพย์ละเอียด

ในกายทิพย์ละเอียดนั้นแหละมีฉากหลังอีก เขาเรียกว่า กายรูปพรหม

ในกายรูปพรหมนั้นมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายรูปพรหมละเอียด

ในกายรูปพรหมละเอียดแหละมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายอรุปรหม

ในกายอรุปรหมนั้นมีฉากหลังอีก เรียกว่า อรุปรหมละเอียด

ในกายอรุปรหมละเอียดนั้นแหละมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรม

ในกายธรรมนั้นแหละมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมละเอียด

ในกายธรรมละเอียดนั้นแหละมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระโสดา

กายธรรมพระโสดานั้นมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระโสดาละเอียด

กายธรรมพระโสดาละเอียดนั้นมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระสกทาคา

กายธรรมพระสกทาคานั้นมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระสกทาคาละเอียด

กายธรรมพระสกทาคาละเอียดนั้นแหละมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระอนาคา

กายธรรมพระอนาคายังมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระอนาคาละเอียด

กายธรรมพระอนาคาละเอียดนั้นแหละมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระอรหัต

กายธรรมพระอรหัตนั้นมีฉากหลังอีก เรียกว่า กายธรรมพระอรหัตละเอียด

กายธรรมพระอรหัตละเอียดนี้แหละ ผู้เทศน์นี้ตรวจเข้าไปในฉากหลังนี้แหละ ๒๕ ปียังไม่เต็มดี กลางเดือน ๘ หลัง นั้นเต็มปีเต็มเดือนเต็มวันพอดี จะให้หมดฉากหลังนี้ จะให้สุดฉากหลังนี้ จะให้สุดฉากหล่อเลี้ยงเหล่านี้ ยังไม่สุด ยังไม่สุดผู้เทศน์ก็ยังเป็นบ่าวเขาอยู่ ยังเป็นบ่าวเป็นทาสเขาอยู่ ยังเอาตัวรอดไม่ได้ เพราะอะไร ไปยังไม่สุดฉากหลัง เขายังปกครองเราอยู่ นี่ไปต้องไปให้สุด เมื่อไปสุดแล้วเราจะเห็นฉากหลังในฉากหลังเข้าไปอีก เมื่อไปสุดแล้วเราจะไปพบฉากหลังในฉากหลังอีก ฉากหลังในฉากหลังนี้จะมีอีกเท่าไรเรายังรู้ไม่ได้ เพราะว่าไปยังไม่สุด นี่แหละฉากหลังเหล่านี้แหละหญิงก็ดี ชายก็ดี ภิกษุสามเณรควรจะรู้ ถ้าไม่รู้เราก็เสียคนที่เดียว เป็นบ่าวเป็นทาสเขาหมดทั้งชาติ เอาตัวรอดไม่ได้

ที่เรียกว่า ตณฺหาทาโส อิทานิสิ ละ ไม่ผิดละ ไม่ได้ฉลาดเคลื่อนไหวคนเดียว เพราะอะไร เพราะไม่รู้ฉากหลังก็เป็นบ่าวเป็นทาสเขาไป ถ้ารู้ฉากหลัง บังคับฉากหลังได้ละก็ ก็เลิกเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มันก็เป็นเจ้าเป็นนายเขาบ้าง นี่เป็นเรื่องสำคัญนะ ต้องให้เข้าใจทีเดียว ให้เข้าใจให้แน่ทีเดียว

ฉากหลังให้ดินะ ทว่าทำไม่ดีแล้วละก็ ประเดี๋ยวก็ต้องนอนหลับที่ใดที่หนึ่ง เพราะไม่ทันเขา จะไปโทษเขาไม่ได้ เราไม่เท่าทันเขา

เหตุนี้แหละเราอุตส่าห์เริ่มต้นให้ท่าน เริ่มต้นให้ท่าน ให้บริสุทธิ์ในใจ ให้เบิกบานทีเดียว จะได้เกิดปัญญาเฉลียวฉลาดขึ้น ขั้นที่ ๒ ประคองใจของเรา เจตนาของเราให้อยู่ในศีล ศีลแล้วแต่เจตนา เจตนาหิ ภิกขเว สิลฺล เจตนาบริสุทธิ์ในองค์ทั้ง ๕ หรือทั้ง ๘ ทั้ง ๑๐ เจตนาบริสุทธิ์ในปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉาจารา เหล่านี้หรือเจตนาบริสุทธิ์ใน ๘ หรือเจตนาบริสุทธิ์ใน ๑๐ ก็แล้วแต่จะบริสุทธิ์ได้แค่ไหน รักษาความบริสุทธิ์ ของกาย วาจา ใจ ให้มันและอย่าให้คลาดเคลื่อน แล้วแก้ไขใจให้ใส แก้ไขใจให้ใส เราจะได้เห็นฉากหลังชัดหนักขึ้นทุกทีไป แก้ไขใจให้ใส จะได้เห็นฉากหลังชัดหนักขึ้นทุกทีไป

เมื่อให้ท่าน ประพฤติความบริสุทธิ์เป็นศีล รักษาใจให้ใสเป็นปัญญา เนื่องนิตยัตตราทั้งวันทั้งคืน เว้นไว้แต่หลับ แล้วตื่นละก็เป็นอย่างนั้นอยู่เสมอไป จะเป็นอะไรก็เป็นไป แล้วก็มุ่งหมายจะไปที่สุดฉากหลังให้ได้ ถ้าว่าไม่สุดละก็ตายเถอะชาติหนึ่ง ไม่ยอมกันเด็ดขาดละ ไม่ยอมกันละที่จะเลิกไปเป็นไม้อะ ใครจะชวนให้เลี้ยวลดชะให้เที่ยวให้เสียเวลาชะ เทียนอนชะ เทียนอยชะ เทียนทำผิดลุ่มผิดทาง ผิดทางฉากหลังชะเช่นนี้ละก็ หักหัวเสียก็ไม่ยอม ไม่เชื่อ ไม่เชื่อเด็ดขาดเชียว ก็มันคนบ่าวคนทาสเขาเนี่ย เขาจะไปชวนให้เราเป็นบ่าวเป็นทาสชะอีกละ เราจะไปเห็นอะไรด้วยละ เราไม่ยอมเด็ดขาดทีเดียว เราจะไปให้ตลอดให้เลยฉากหลังอันนี้ให้ได้ ให้ถึงที่สุดฉากหลังให้ได้ ใครจะทำไปมั่ง เราก็คงไปมั่งไปทีเดียว

นี่วิชาวัดปากน้ำมีอยู่แล้วเวลานี้ มีวิชาตรวจฉากหลังเราเนี่ย คือธรรมกายปรากฏอยู่แล้ว เขากำลังตรวจอยู่แล้ว เขากำลังทำกันอยู่แล้ว นี่แหละของจริง พระเถระไม่รู้จักของจริงละก็ อย่าโกงตัวเอง อย่าดูถูกตัวเอง ให้อุตส่าห์พยายามตรวจฉากหลังของตัวให้สุดให้ได้ ถ้าไม่สุดฉากหลังตัวก็เป็นบ่าวเป็นทาสเขาอยู่นั่น ไม่ต้องไปสงสัย เมื่อรู้เมื่อเข้าใจดังนี้แล้ว ตัวก็จะได้รับผลที่ยิ่งใหญ่ไพศาลหาประมาณมิได้ พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ไปพบท่านเข้า ถ้าเราไปได้สุดท่านก็จะยิ้มในพระทัยว่าเออ ไฉนมันลูกผู้ชายจริง เออ ไฉนเป็นคนมีปัญญา เป็นผู้หนักมีปัญญาจริง ไฉนเป็นผู้ชายก็ฉลาดจริง ไม่เป็นคนโง่ นอกจากนั้นถ้าว่าไม่พยายามให้สุดฉากหลังเช่นนี้ละก็ เป็นบ่าวทาสเขา ไม่ใช่คนฉลาด จะไปเอาเป็นเกณฑ์ไม่ได้ ให้แนนอนอย่างนี้ละ แนนอนอย่างนี้ถึงจะเอาตัวรอดได้ แต่เข้าใจนะว่าเขาใช้เราเท่านั้น ใช้เราเท่านั้น เป็น

ป่าวเป็นทาสเขานะ เพราะเราไม่ทำฉากหลังเหล่านี้ เขาก็ใช้เราตามชอบใจ ใช้เป็นป่าว เป็นทาสป่นปี้ ถึงจะมีปัญญาแค่ไหนก็ช่าง ใช้เป็นป่าวเป็นทาสป่นปี้

เหตุนี้ต้องแก้ไขทีเดียว ต้องไปให้สุด สุดฉากหลังให้ได้ เริ่มต้นดังกล่าไปแล้ว ต้องบริจาทันตังใจนึก ใจเบิกบานสำราญใจ ทำใจให้ใส เบิกบานสำราญใจ และทำความบริสุทธิ์เจตนาให้ดี บริสุทธิ์ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ให้สะอาด และทำใจให้ใส ให้ใสให้ดีละก็ ดูฉากหลังแหวกฉากหลังตะพริตทีเดียวทั้งวันทั้งคืน เว้นไว้แต่หลับชะ ตื่นแล้วก็ไม่ได้รอกำละ ทำให้สุดให้ได้ ไม่สุดไม่ยอมกันเด็ดขาด ถ้าเราไม่ไปเราก็ตาย เราไปเราก็ตาย ไปหรือไม่ไปละ ถ้าไม่ไปก็ตาย ไม่ก็เดือนกี่ปีก็ตาย มนุษย์หมดทุกคน จะไปหรือไม่ไปละ ไม่ไปก็ตาย ไปดีกว่าไม่ไป ไอนั้นมันตายเปล่า หาหลักฐานไม่ได้ หากว่าไป นี่จะได้ถึงแค่ไหนก็แล้วแต่แค่นั้น ซาติต่อๆ ไปอีก ไม่ถอยกลับ ไม่ถอยหลัง กลับกัน นี่แหละนับว่าเป็นคนมีปัญญา ดำเนินแนวทางพุทธศาสนาต้องดำเนินอย่างนี้เป็นทางสูงสุดในพระพุทธศาสนา

ที่ได้ชี้แจงแสดงมานี้ ตามวาระพระบาลี คลืความเป็นสยามภาษาตามมตยาธิบาย พอสมควรแต่เวลาว่า วรณฺฑํ สรณํ นตฺถิ สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งที่ประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย สรณํ เม รตนตฺตยํ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย เอเตน สจฺจวชฺเชน ด้วยอำนาจความสัตย์ที่ได้อ้างธรรมเนียมปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ สทา โสตุถิ ภวนฺตุ เต ขอความสุขสวัสดิ์จงบังเกิดมีแต่ท่านทั้งหลาย ทั้งคุณุหฺสฺถ์ บรรพชิตบรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมาภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควร แต่เวลา สมมติว่ายุคธรรมิกถาโดยอรรถนัยมความไว้เพียงเท่านี้

เอวํ ก็มีด้วยประการฉะนี้ ฯ

